

[Перейти до змісту ▼](#)

У НОВОМУ УЛЬМІ ВСТАНОВЛЕНО ПАМ'ЯТНИК ЖЕРТВАМ ГОЛОДОМОРІВ 1932–1933 РОКІВ

03.11.2024 р.

У м. Новий Ульм, 3 листопада 2024 року, владика Богдан, апостольський екзарх для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії, освятив пам'ятник жертвам голодоморів 1932–1933 років. Цьому передувала Архиерейська Божественна Літургія в українській парафіяльній громаді Успіння Пресвятої Богородиці, яку очолив владика Богдан разом з архиєпископом-емеритом Ігорем Ісіченком.

Владика Ігор, звертаючись до присутніх, пригадав розповіді свого батька, якому на той час, коли відбувався геноцид українського народу, було п'ять років.

«Окупант винищував Україну і сьогодні ми є свідками ідентичних намірів російських загарбників. Великою оманю для людини ліберального світу є втеча від реальності зла», – сказав архиєпископ-емерит, навівши за приклад слова святого папи Івана Павла II, який на власні очі бачив це зло і вчив остерігатися його та протистояти йому.

«Бог є з нами і доки ми з Ним, ми можемо перемогти», – сказав архиєрей з України, дякуючи усім, хто молитвою і ділом милосердя підтримує український народ.

«Цей пам'ятник є не лише знаком нашої пам'яті про українців, які невинно загинули у ті страшні часи голодоморів, це також і повідомлення для європейців, щоб вони пам'ятали те, чим закінчується спроба втекти від боротьби, бо протистояння злу є також прикладом, який давав нам Ісус Христос», – звернувся до присутніх владика Ігор.

Джерело: ukrainische-kirche.eu[Перейти до змісту ▼](#)

У Новому Ульмі встановлено пам'ятник жертвам голодоморів 1932–1933 років.....	1
Випуск 65 «Хроніки періоду великої війни».....	4
У Тернополі відбулася презентація наукового збірника про василіянську віху історії Почаївського монастиря.....	5
Єпископи пояснюють катехизм для молоді.....	7
Молитва представників різних національностей.....	8
Владика Володимир Груца відкрив перший в Україні релігійно-патріотичний маршрут «Стежками Героїв» та освятив криївку УПА.....	9
«Наша ціль – осягнути богоподібність», – владика Богдан у Мюнхені.....	12
Благодійний вечір в Данії.....	13
У Кельні молились за мир в Україні.....	15
Єднання в молитві за Україну.....	16
Війна на знищення.....	17
Владика Максим до молоді: «У духовному житті вміння зупинятися – можливість знайти глибокі відповіді».....	19
Німці знайомляться з українською культурою.....	20
Катедральний храм Апостольського екзархату в Італії, присвячений мучч. Сергію і Вакху, відзначив престольне свято.....	21
У Шептицькому освятили пам'ятник покровителю міста – митрополитові Андрею Шептицькому.....	25
Владика Микола Бичок зустрівся з Вселенським Патріархом Варфоломієм I.....	27
З любов'ю до Батьківщини.....	29
«Нехай кожен із вас відчує себе любленим Богом Отцем!», – владика Микола до молоді.....	30
Паломництво українців Західної Європи до Люрду.....	31
Ікона руками дитини.....	35
Екуменічний візит українців в Ісландії.....	37
Збірник «Церква і війна» опубліковано за підсумками конференції УКУ та Університету Нотр-Дам.....	38
Душпастирський візит до Швеції Блаженніший Святослав завершив молитвою за Україну.....	39
Посттридентський реформатор: у Римі відбулася міжнародна наукова конференція про митрополита Йосифа Веляміна Рутського.....	40
«Це одна з найпотужніших заяв понтифікату на підтримку України», – Блаженніший Святослав про недільний заклик Папи.....	42
Збори священників Південного деканату.....	43
Глава УГКЦ: На Папському Синоді разом з делегацією Вселенського патріархату свідчимо про спільну традицію Київської Церкви.....	44
«Дозвольмо Слову Божому формувати наше слабке і хворе серце, щоб воно стало кивотом Святого Духа», – владика Богдан Дзюрах в Авелліно.....	46
Зрозуміти анатомію ненависті.....	48
Слово на дорогу.....	52
Продовження «Хроніки періоду великої війни» буде... ..	53
Перша українка, яка розповіла світу про Голодомор в Україні 1932–1933 рр.	54
Запрошуємо на біблійний курс «Говори Господи, слуга Твій слухає».....	60

**Бачачи твою проти полчищ сатанинських
сміливість, всі чини ангельські з радістю пішли
вслід за тобою на битву за ім'я і славу свого
Владики, взиваючи: «Хто як Бог?»**

(з акафісту до св. Архистратига Михаїла)

Архистратиг Михаїл – скульптура роботи
Анатолія Куща, встановлена 2002 року
в Києві на Майдані Незалежності
на Печерських воротах

24.02.2022 – ?

Випуск 65 «Хроніки періоду великої війни»

У ТЕРНОПОЛІ ВІДБУЛАСЯ ПРЕЗЕНТАЦІЯ НАУКОВОГО ЗБІРНИКА ПРО ВАСИЛІАНСЬКУ ВІХУ ІСТОРІЇ ПОЧАЇВСЬКОГО МОНАСТИРЯ

19.09.2024 р.

19 вересня в приміщенні Тернопільського обласного краєзнавчого музею (площа Героїв Євромайдану, 3) відбулася презентація наукового збірника *«Почаївський феномен: Василіанський монастир Успіння Пресвятої Богородиці в історії та культурі України»*.

За словами організаторів, подія стала завершальним етапом міжнародної наукової конференції *«Почаївський феномен: василіанський монастир Успіння Пресвятої Богородиці в історії і культурі України»*, яка проходила 28–30 вересня 2023 року у Зарваниці на Тернопільщині та згуртувала 37 фахівців-дослідників з України та Польщі.

На презентацію зібралися високоповажні представники духовенства, влади, науковців аби благовістити про знакове в часі війни друковане видання.

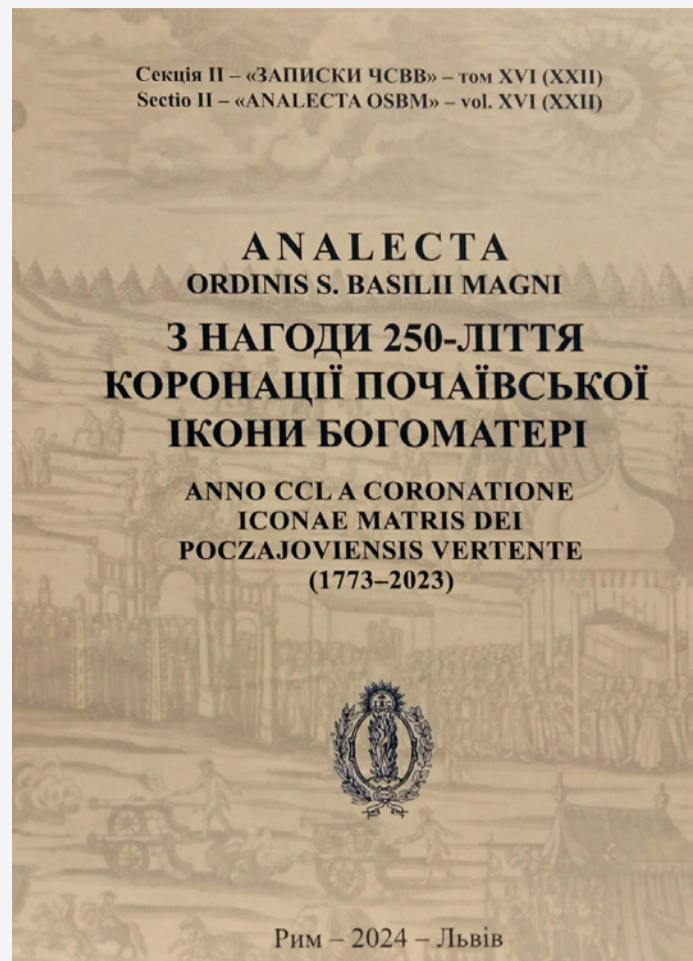
Метою цього заходу було розвінчання міфів, відкриття достовірних фактів історії українського Почаєва, популяризація правдивої історії Почаївського василіанського унійного, тобто греко-католицького, монастиря Успіння Пресвятої Богородиці, його спадщини та величезного внеску в українську культуру.

Захід врочисто відкрив Ярема Шатарський, директор Тернопільського обласного краєзнавчого музею. Благословив вихід у світ збірника владика Теодор Мартинюк, єпископ-помічник Тернопільсько-Зборівської архієпархії УГКЦ, доктор з канонічного права. [...]

Учасники заходу, серед яких співавтори збірника, з приємністю ділились результатами своїх наукових розвідок, що увійшли у дане видання. Оскільки на його сторінках відкривається переосмислена правдива історія Почаївської обителі у духовній та матеріальній спадщині. [...]

Відрадно, що наукова спільнота збагатилася ще одним фаховим напрацюванням з історії Української Церкви. Даний збірник увібрав доповіді понад 30-ти науковців з України та Польщі, які тематично згруповані у 6-ти розділах, окремою складовою стали документальні додатки. Пріоритетом викладених матеріалів слугує виключно джерельна база, що дозволяє спростувати численні міфи щодо історії Почаївського василіанського монастиря. Більшість документів вперше перекладено сучасною українською мовою. [...]

Зазначимо, що фонди Тернопільського обласного краєзнавчого музею слугували джерельною базою у даних дослідженнях пошуківців. Експонати музею увійшли до каталогу виставки почаївських старожитностей, який видали до конференції [29–30 вересня 2023 року, упор. – В. Мороз]. Цей каталог доступний онлайн. Це видання містить зображення сакральних речей Почаївського василіанського монастиря, гравюри зі стародруків, тощо, які показують самобутність Київської християнської традиції XVII-XVIII ст. Даний каталог також рекламували на презентації.

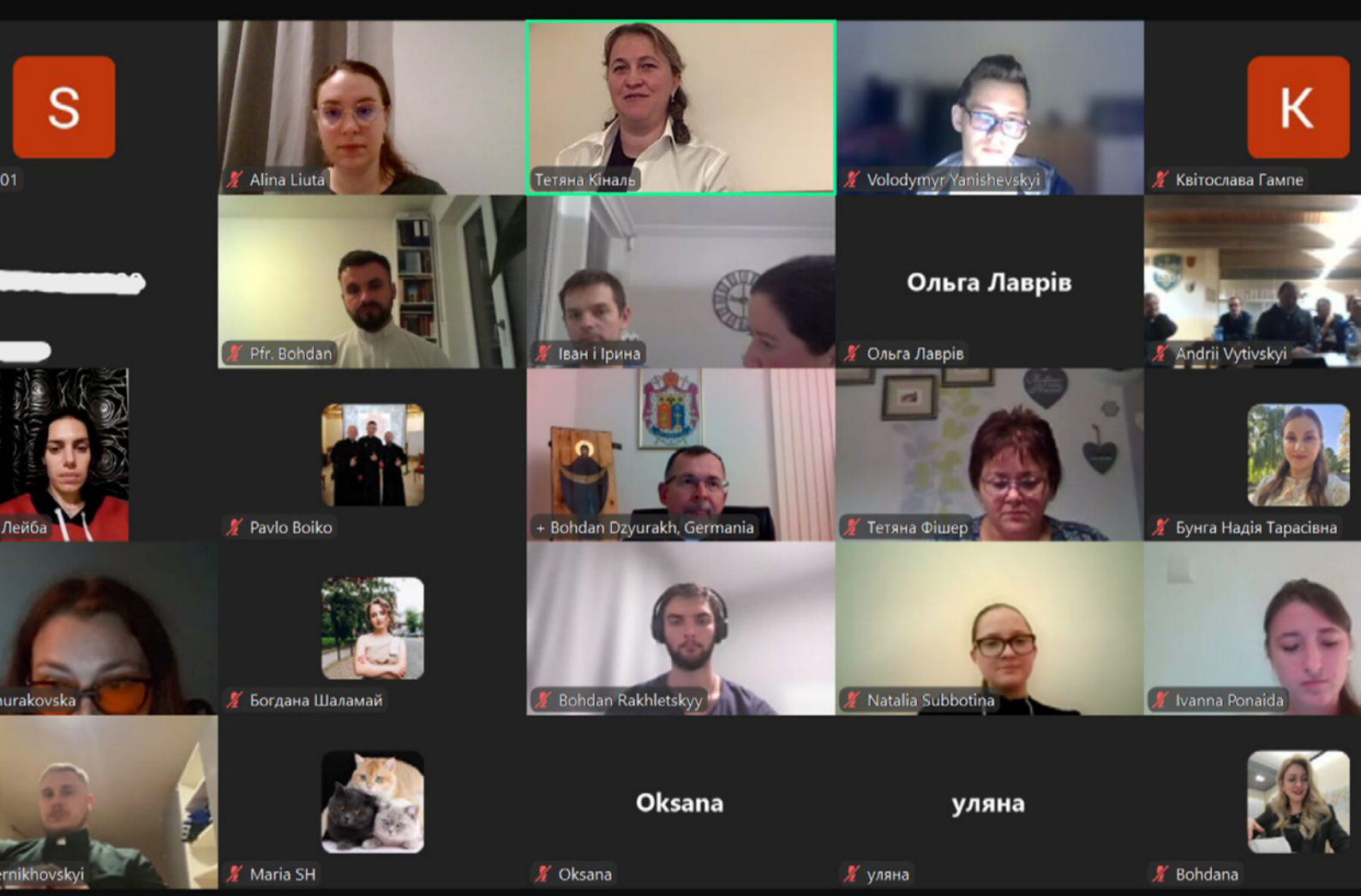
Присутня на заході молодь, семінаристи, вихованці Тернопільського обласного ліцею «Знамення» (11 клас у супроводі вчителя історії Любомира Хринівського) мали змогу в непростих реаліях сьогодення почерпнути для себе багато невідомого і цікавого, відкрити приховані факти коріння нашої ідентичності. Директору музею Яремі Шатарському за співорганізацію заходу духовні отці висловили подяку і для музейної збірки подарували примірник презентованої книги. [...]

ЄПИСКОПИ ПОЯСНЮЮТЬ КАТЕХИЗМ ДЛЯ МОЛОДІ

27.09.2024 р.

27 вересня 2024 року відбулась перша онлайн-зустріч молоді з єпископами УГКЦ, під час якої архиереї пояснюватимуть юним українцям катехизм «Ми йдемо з Христом». Дана ініціатива започаткована Комісією у справах молоді та академічного душпастирства Апостольського екзархату для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії.

Перша зустріч відбулась під проводом владики Богдана, який зазначив, що через цей проект спілкування з молоддю церковний провід хоче допомогти молодим людям пережити зустріч із Богом, а також збагатитися богословськими знаннями.

«Бог відкривається, показується і промовляє до світу – це є вияв Його доброти, мудрости і остаточної любови. Господь тим самим запрошує людину до вічного буття», – сказав єпископ, звертаючи увагу молоді на важливість та силу Божого Слова.

«Боже слово живе і діяльне. Коли воно звучить через уста пророків, воно змінює дійсність, хід історії, вочлчується і стає подією. У тому є життєдайна дійсність Божого слова. Сказане Боже слово пояснює події і творить нові сторінки історії в житті людини, родини і усього людства», – підкреслив архиерей.

Також зустріч була насичена запитаннями від молоді до владики Богдана. А на завершення апостольський екзарх закликав молодь бути активними на парафіях, проповідувати свою віру, порівнюючи юних українців із апостолами.

МОЛИТВА ПРЕДСТАВНИКІВ РІЗНИХ НАЦІОНАЛЬНОСТЕЙ

29.09.2024 р.

29 вересня 2024 року, в рамках загальнонаціонального Міжкультурного тижня, у Мюнхені кардинал Рейнхард Маркс очолив традиційну щорічну «Службу народів». Участь у цій молитві взяли також представники української громади Мюнхена на чолі з апостольським екзархом Преосвященним владикою Богданом.

«Євангеліє не знає кордонів нації та культури», – звернувся до усіх присутніх у катедральному храмі архієпископ Рейнхард, який радо вітав усіх представників націй, згадавши також українців, які рятуючись від війни шукають порятунку у Німеччині. Зокрема архиєрей наголосив на тому, що кожна нація зі своєю культурою та традиціями збагачує народ, серед якого перебуває, і Церква радо відкриває свої двері усім, хто шукає любові та підтримки поза своїм домом.

Джерело: ukrainische-kirche.eu

ВЛАДИКА ВОЛОДИМИР ГРУЦА ВІДКРИВ ПЕРШИЙ В УКРАЇНІ РЕЛІГІЙНО-ПАТРІОТИЧНИЙ МАРШРУТ «СТЕЖКАМИ ГЕРОЇВ» ТА ОСВЯТИВ КРИЇВКУ УПА

29.09.2024 р.

У неділю, 29 вересня 2024 року, в переддень свята Покрову Пресвятої Богородиці, Захисників та захисниць України, українського козацтва та річниці створення Української Повстанської Армії єпископ-помічник Львівської архієпархії владика Володимир у співслужінні о. Михайла Смолінського, ініціатора заходу та пароха с. Вороняки, а також духовенства Поморянського та Золочівського деканатів відкрив перший в Україні релігійно-патріотичний маршрут «Стежками Героїв» і освятив криївки воїнів УПА, в урочищі «Макогін» (Золочівщина).

Як повідомляють організатори дійства, хутір «Макогін» розташований в лісі поблизу с. Вороняки (Золочівщина). Десять років тому ініціативна група молодих людей з о. Михайлом Смолінським, парохом села Вороняки, розпочала роботи із відновлення хутора, де проживала родина П. Желяско, що була депортована 77 років тому у межах злочинної більшовицької операції «Захід».

Силами та коштами людей доброї волі відновили джерело з дубовим коритом. Володимир Миськевич встановив цілий релігійно-патріотичний комплекс поряд із потічком цілющої води, а впродовж останніх трьох років велись роботи із проектування віднайденної криївки та її відновлення. Багато робіт зроблено з облагородження прилеглої території, участь у яких брали учні та студенти місцевих навчальних закладів.

«Для того, щоб потрапити у цей ліс ми пережили багато випробувань: дощ, болото... Линемо думкою до наших захисників в окопах. У них також є дощ, болото і холод. Але вони стоять на сторожі нашого спокійного сну», – зауважив владика Володимир Груца у своєму слові, як повідомляє пресслужба Львівської архієпархії УГКЦ.

Далі архиерей наголосив, що це місце є спогадом того, як було під час Другої світової війни. «На жаль, історія має властивість повторюватися. Дуже важливо, щоб ми з цієї історії виносили уроки, вчилися й запам'ятовували. Щоб виносили урок мужності і свідомості захисту нашої Батьківщини», – переконаний владика Володимир.

Водночас єпископ відзначив, що це подяка від нас, нащадків, нашим предкам у їхню добру пам'ять. «Нехай Господь Бог дарує їм вічні обійми, а ми бережимо пам'ять про них, виносячи з історії урок на майбутнє», – додав він.

Цей маршрут «Стежками героїв» починається неподалік залізничного вокзалу м. Золочів. Саме там бере свій початок Хресна Дорога с. Вороняки. Піднімаючись наверх до XIV стації, можна побачити висаджену дітками «Алею Небесної Сотні». Через 100 метрів маршруту знаходиться церква Свв. Жінок-мироносиць та «Площа патріархів». Далі по маршруту ми спостерігаємо місійний хрест та пам'ятний хрест загиблим героям-повстанцям з родини Дмитрак. «На долинах» красується озеро «Хомиха», а від нього за 400 метрів милує око людини молитовний центр «На небесах» ім. Любомира Гузара.

Рухаючись по вказівниках на південний схід мішаним лісом, через 50 хв. пішого ходу можна прийти до криївки та урочища «Макогін». Повернутися назад до автобусної зупинки можна дорогою на північ, де можна помилуватися «Синім озером» із зграєю лебедів.

«Сьогоднішній день вкотре став свідченням того, що кожен із нас є творцем історії. Українські воїни на полі бою, за яких сьогодні молились за престолом Всевишнього, творять історії цілого світу, стримуючи росію – світове зло. А кожен із нас творить історію рідної землі. Відновлюючи забуте, виховуючи цим підрастаюче покоління тим самим закладаємо основу у формування світлого майбутнього України», – переконані організатори заходу.

«НАША ЦІЛЬ – ОСЯГНУТИ БОГОПОДІБНІСТЬ», – владика Богдан у Мюнхені

29.09.2024 р.

У своїй недільній проповіді, 29 вересня 2024 року, владика Богдан звернувся до вірних у катедральному храмі Покрову Пресвятої Богородиці м. Мюнхен із роздумами над уривком із Євангелія від Луки (6, 31–36), наголошуючи на викликах, які стоять перед кожним християнином. Проповідь була присвячена двом важливим аспектам християнського життя: заклику до милосердя, через яке людина уподібнюється до Небесного Отця, та любові до ворогів.

Владика Богдан нагадав, що слова Христа «*Будьте милосердні, як Отець ваш є милосердний*» є надзвичайно складним завданням. Він порівняв їх із закликом до досконалості, згаданим в іншому Євангелії: «*Будьте досконали, як Отець ваш небесний є досконалий*» (Мт 5, 48). Владика зауважив, що, хоча повнота досконалості й здається неможливою для досягнення, саме до цього Ісус закликає кожного з нас, наголошуючи на важливості прагнення до уподібнення Богу.

Особливу увагу архиєрей приділив питанню любові до ворогів. Він зазначив, що цей заклик важко сприймати у теперішніх обставинах російської агресії проти України. Проповідник чітко пояснив, що йдеться не про добросусідські відносини, а про ставлення до ворога, який жорстоко нищить, забирає і руйнує. Він підкреслив, що такий злочин є криком до неба про справедливість, але закликав вірних уникати поверхневого трактування Божого Слова та прагнути до глибшого його розуміння.

Апостольський екзарх наголосив, що любов до ворогів є вершиною християнської любові, а милосердя – невід'ємною частиною нашого покликання. Владика відзначив, що багато українців у теперішній важкий час живуть прикладом безкорисливої та самовідданої любові, проте він також застеріг, що шлях до цієї богоподібної любові є довгим і складним.

«Господь показує дорогу до життя, але не всі люди її знаходять і Бог веде людство за руку впродовж тисячоліть, щоб допровадити до нормальності, яку людина втратила через первородний гріх, а потім руйнує це більше через власні гріхи і невірності», – сказав владика Богдан.

Єпископ закликав вірних ніколи не сумніватися у правдивості Божого Слова, навіть коли воно викликає внутрішній спротив, як це було у випадку апостола Петра.

«Бог не може нас обманути, диявол обманює людину, обіцяючи багато, але потім дає пекло», – підкреслив владика, додавши, що захоплення життів, землі, майна чи свободи інших людей – це шлях до загибелі, а не до щастя.

У Старому Завіті, за словами владика, Господь прагнув виховати свій народ до розуміння досконалішого закону, однак люди були неготові це прийняти. Ісус прийшов нагадати людству його справжнє покликання, яке полягає не у помсті, а у любові та прощенні. Проповідник звернувся до вірних із закликом до молитви за ворогів і за їхнє навернення, нагадавши про послання Богородиці у Фатімі сто років тому. «*Бог бажає усім добра і пізнання правди*», – сказав владика, закликавши почати з проявів милосердної любові до найближчих, з маленьких вчинків прощення і служіння.

Проповідь владика Богдана закінчилася закликом до витривалості у вірі та послідовному виконанні Христових заповідей, навіть у важкі часи. «*Ми є тут, бо йдемо дорогою до неба, тому наші хлопці є на війні та боронять Батьківщину*», – наголосив владика, вказуючи на жертовність та самовідданість українських воїнів як приклад християнської любові в дії.

БЛАГОДІЙНИЙ ВЕЧІР В ДАНІЇ

30.09.2024 р.

У м. Вайле (Данія) з ініціативи благодійної організації Njælp Syge Værn, місцевої греко-католицької громади та підтримки церкви св. Миколая відбувся благодійний захід, в рамках якого було проведено лотерею, а також учасники події мали можливість придбати випічку, кошти з яких підуть на допомогу дітям в Україні, які потребують медичної допомоги, а також цим проектом передбачено фінансування транспортування гуманітарної допомоги.

Подія розпочалась Божественною Літургією в парафії Пресвятої Трійці, а потім захід продовжився в церкві Святого Миколая, де лунала музика українського ансамблю «Дивограй», який вразив данців і українців красивою грою, неймовірним звучанням та професіоналізмом. З перших звуків можна було почути, що всі п'ятеро музикантів володіють рідкісним поєднанням емпатії в музиці та академічної точності у виконанні, яке присутнє лише тоді, коли талант і освіта зливаються у вищу єдність.

Парафіяни греко-католицької громади Пресвятої Трійці м. Вайле активно долучились до організації заходу: пекли і продавали торти, плели косички, хористи відкрили концерт церковним гімном «Боже, Великий, Єдиний», а на завершення прозвучав Гімн України.

На завершення концерту о. Василь Смицнюк подякував данцям та українцям, сказавши наступне: *«Милосердя – це вияв любові, що єднає світ та робить його кращим».*

У КЕЛЬНІ МОЛИЛИСЬ ЗА МИР В УКРАЇНІ

30.09.2024 р.

Парафії Всіх Святих Українського Народу м. Дюссельдорф, Зіслання Святого Духа м. Кельн та Матері Божої Неустанної Помочі м. Бонн разом зі своїми душпастирями о. Миколою Павликом та о. Геннадієм Ароновичем взяли участь в традиційній прощі до Трьох Царів, моці яких зберігаються в Кельнському соборі.

Цього дня у соборі лунала молитва за мир в Україні та за людей, які постраждали у війні з російським агресором. Богослужіння очолював Кардинал Вьолькі, Архієпископ Кельну, та владика Домінік Швадерлап, відповідальний за іншомовні душпастирства в цій архієпархії.

Про біль України в своєму слові свідчила парафіянка Марія Каутц, а співом супроводжував молитву парафіяльний квінтет під проводом Михайла Ясеницького.

ЄДНАННЯ В МОЛИТВІ ЗА УКРАЇНУ

04.10.2024 р.

У п'ятницю, 4 жовтня 2024 року, в українському храмі Святого Івана Хрестителя м. Бамберг німецька молодь у супроводі свого пароха о. Крістіана Карла Штегера взяли участь у молитві за мир в Україні. Німецький священник служив Божественну Літургію з адміністратором української парафії о. Іваном Соханом.

Після Літургії о. Іван розповів німецьким гостям особливості візантійського обряду та розпису храму. Гості також відвідали домівку, почастувалися напоями та солодощами, і познайомилися з українською громадою.

Починаючи з Великодня цього року українська громада має можливість регулярно збиратися на молитву у центральному католицькому храмі м. Байройт. Цього ж разу було особливо приємно вітати гостей в українському храмі у м. Бамберг. Подібні взаємні пізнавальні зустрічі неабияк сприяють налагодженню дружніх українсько-німецьких відносин, кращій інтеграції українців та знайомству німецьких вірян з українською духовністю, історією та культурою.

ВІЙНА НА ЗНИЩЕННЯ

04.10.2024 р.

«Найбільший урок, який Україна показала світові, що середня за розмірами держава здатна виживати під безпосереднім ударом великої за розміром держави. Найкращі розвідки прирекли Україну, давали нам максимум 72 години. Ми викоринили у світі зневіру в Україну, що ми не здатні, що не зможемо. Два з половиною роки тому мене питали, як довго протримається Україна. А зараз мене питають, як довго ми протримаємося в Курській області – як на мене, це історичне досягнення», – Дмитро Кулеба.

В Українському католицькому університеті відбулася презентація книги Дмитра Кулеби, дипломата, ексміністра закордонних справ України, під назвою «Війна і нові горизонти. Лідери думок про сьогодення й майбутнє України і світу». Книга містить 23 есеї, написані видатними інтелектуалами з різних куточків світу.

«Це мій перший публічний виступ наживо після того, як я вже не міністр. І я дуже дякую, що це УКУ», – розпочав зустріч Дмитро Кулеба.

Ділимося кількома тезами із зустрічі:

- Це війна на знищення, тому єдиним пріоритетом – є виживання української нації і держави. Ніщо інше не має значення. Російська культура – безжальна, корислива. Скасування (кенселінг) культури, яка базується не на культурі, а на злочинах – єдиний шлях для очищення. І протиставити російській культурі ми маємо українські студії.
- Ми живемо у світі швидких реакцій, але мені завжди не вистачає складніших відповідей. Ця книга – спроба запропонувати довгий наратив і дати можливість людям, які в Україні недостатньо відомі, з'явитися на нашому радарі. Україна – це також надія світу на краще майбутнє. Саме таке розуміння центральної ролі України в дискусії про майбутнє світу спонукало мене звернутися до найвпливовіших інтелектуалів.
- Головне, щоб ми вірили самі в себе. Якщо ми не віримо самі в себе, то не можемо вимагати, щоб хтось інший вірив у нас. Перемога народжується тут, в Україні!
- Я не знаю, коли закінчиться війна, але ми обов'язково переможемо. Ми, українці, маємо всі шанси розірвати зачароване коло історії – це може бути перша війна в історії, за результатами якої ми не втратимо державність.
- Якою б зараз не була ціна підтримки України – ціна підтримки інших країн і регіонів у разі програшу України – буде набагато більшою.
- Результати цієї війни визначать, яким буде обличчя XXI століття. І йдеться не лише про землю, але насамперед – про справедливість. Так само як перемога над нацизмом і засудження його звірств заклали основи сучасної людської моралі та міжнародного кримінального права, перемога над рашизмом і засудження його злочинів сформує світ, у якому житимуть наші діти й онуки.
- З полум'я цієї війни, найжахливішої в Європі з часів Другої світової, постане нова глобальна архітектура безпеки, нова дипломатія, нові правила співіснування. Війна – це біль, кров, страх за близьких і невизначеність майбутнього. Але це також щоденна боротьба мільйонів людей за мирне небо, за право своїх дітей жити в безпеці, бути українцями та вільними людьми, боротьба за те, щоби поставити справедливу крапку в цій несправедливій війні.

Організатори презентації книги, що вийшла друком у видавництві «Книголав»: Бібліотека Українського католицького університету, Школа журналістики та комунікацій УКУ. Відеозапис події ви можете переглянути за [посиланням](#)

Владика Максим до молоді: «У ДУХОВНОМУ ЖИТТІ ВМІННЯ ЗУПИНЯТИСЯ – МОЖЛИВІСТЬ ЗНАЙТИ ГЛИБОКІ ВІДПОВІДІ»

04.10.2024 р.

4 жовтня 2024 року відбулась чергова онлайн-зустріч молоді з єпископами УГКЦ, під час якої архиєреї пояснюють юним українцям катехизм «Ми йдемо з Христом». Цього вечора спікером для молоді був владика Максим, єпископ-помічник Донецького екзархату УГКЦ.

Опираючись на уривок Євангеліє від Луки 10, 38–42, архиєрей представив тему: «Віра як слухання та відповідь Богу».

«У нашому духовному житті важливо вміти зупинитися поруч із Богом і вміти Його слухати. Віра походить від досвіду бути поруч. Ти довіряєш комусь, коли дозволяєш собі побачити іншу людину. Без досвіду зустрічі не існує довіри», – мовив владика Максим.

Далі, продовжуючи думку Євангелія та скеровуючи погляд на Марту і Марію (головних героїв уривку), архиєрей зазначив, що вони мають різні світогляди.

«Обидві зустрілися з Богом, але як? Ми можемо почути половину думки і решту дофантазувати. У такому разі нам вже не цікаво дізнатися, що ж насправді думала інша людина, орієнтуючись на власні думки. У вірі важливо усвідомлювати, що не вистачає лише наших знань про Бога. Важливо цікавитися, що Бог сам розкаже про себе», – сказав молодим людям єпископ.

На завершення зустрічі єпископ-помічник отримав від молоді запитання: «Що найцінніше ви можете нам порадити?», – на що владика Максим відповів: «Що творить нас щасливими? — Спілкування з друзями. Шукайте зустрічей та будьте разом!».

НІМЦІ ЗНАЙОМЛЯТЬСЯ З УКРАЇНСЬКОЮ КУЛЬТУРОЮ

05.10.2024 р.

У суботу, 5 жовтня 2024 року, в українському храмі Святого Івана Хрестителя у м. Бамберг в рамках *Internationale Wochen Landkreis Bamberg* відбулось представлення української культури в межах регіону Бамберг.

Після вступного привітального слова адміністратора парафії о. Івана Сохана, представниця української парафії пані Галина Пушкар розповіла коротку історію українського храму та громади у м. Бамберг, із цікавими історичними, архітектурними та мистецькими особливостями його становлення та оздоблення.

Відтак гості пройшли до парафіяльної зали, де мали можливість досвідчити творчий виступ гурту українських дітей «Парасолька» під керівництвом учителя танців і керівника Ірини Міщенко, та за модерування ведучої Анастасії Федевич. Також учасники вечора посмакували українськими смаколиками, які приготували організатори цієї події.

КАТЕДРАЛЬНИЙ ХРАМ АПОСТОЛЬСЬКОГО ЕКЗАРХАТУ В ІТАЛІЇ, ПРИСВЯЧЕНИЙ МУЧЧ. СЕРГІЮ І ВАКХУ, ВІДЗНАЧИВ ПРЕСТОЛЬНЕ СВЯТО

06.10.2024 р.

У неділю, 6 жовтня, у Катедральному храмі Жировицької Божої Матері та святих мучеників Сергій і Вакха, урочисто відзначили престольний празник.

Архиерейську Божественну Літургію очолив владика Богдан Дзюрах, апостольський екзарх для українців-католиків у Німеччині та Скандинавії, у співслужінні владика Діонісія Ляховича, апостольського екзарха для українців католиків візантійського обряду в Італії, та численних священників, які прибули на запрошення пароха о. Любомира Костюка.

ІСУС ЗВОРУШУЄТЬСЯ ПЕРЕД СТРАЖДАННЯМ ЛЮДИНИ

Під час слова проповіді владика Богдан роздумував над євангельським уривком від євангелиста Луки 7, 11–16 про воскресіння померлого юнака з Наїну, єдиного в матері своєї, розпочавши такими словами:

«Ми можемо тільки здогадуватися, які почуття перебували в серці Ісуса, коли він бачив цю картину. Можемо припускати з великою правдоподібністю, що дивлячися на ту вдову, яка супроводжувала свого сина, він бачив свою матір, яка незадовго буде супроводити до гробу Його власне, бездиханне тіло. Напевно, наш Господь зворушився до глибини душі, коли побачив біль цієї матері, оскільки в ньому побачив біль своєї Матері. Він її біль зробив своїм боєм, не пройшов повз цей біль, він зупиняється. Він не оминає страждання людини, а приходять простягаючи руку допомоги. І вже сама присутність Ісуса серед цієї процесії, де панує наша смерть заповідає тріумф життя».

Архиерей продовжив: «Ісус присутній і тепер в долі нашого народу. Він хоче через наш народ об'явити свою силу для усього людства, навідавшись до конкретних людей, до конкретних родин. Скільки похоронних процесій сьогодні, – можливо, навіть в цій хвилині, – йдуть нашими селами і містами? Скільки болю, скільки крові, скільки сліз ллється українською стражденою землею! У тих страшних обставинах, наша єдина надія є Господь воскреслий, який навідується, і весь час навідувався до нашого народу, зробив його своїм народом, щоб наш народ був живий. Ми сьогодні молимося і співаємо: "Боже твій народ живий, нас спаси, благослови"».

ХРИСТОС ЗВЕРТАЄ ДО НАС СЛОВО НАДІЇ

За словами владика Богдана, наш народ живий, тому що між нами є живий Христос. «Ти нас ніколи не опустив, ми це знаємо, ми в це віримо, що Ти нас не опустиш, а особливо нині у нашому великому болі і стражданні, Ти є з нами. Ти робиш біль наших батьків і матерів, дітей – своїм болем, своїм стражданням, бо Ти вмираєш в наших синах і дочках, щоб у них разом воскреснути. Господи Ісусе, нас спаси, благослови! Але Господь не зупиняється тільки на своїй тихій присутності, Він спрямовує слово. Слово надії до нашої України, яка, як та вдова, оплакує своїх синів і дочок: "Не плач!" І в тому слові є обітниця перемоги, яка вже завершилася на Голгофі, там на Голгофі Ісус переміг пекло. На нашій українській Голгофі засяє світло воскресіння, Його воскресіння», – продовжив він.

СЛОВО ХРИСТА ПРОДОВЖУЄТЬСЯ ДІЄЮ – ВОСКРЕСІННЯМ Й ОНОВЛЕННЯМ

Проповідник, поглиблюючи свою думку, сказав: «Ісус, зауважте, не зупиняється тільки на слові. За Його словом йде дія Божа. Ісус виходить на зустріч нам, які продовжують іти, навіть почувши слово, і Він доторкається до нар, простягає свою руку, і щойно тоді процесія зупиняється. Ісус робить чудо: воскресіння».

Однак, воскресіння, за словами єпископа, передбачає відмову від старого життя. «Мине війна, минеться біда, проте має минути також минуле, має минути усе попереднє. Так, як ми вирвалися із полону того червоного дракона, він не має права знову над нами запанувати. Ми маємо молитися як народ Божий, це голос, який звучить із неба, каже: *"Ви будете моїм народом, не дітьми гріха, неправди, несправедливості, нечесності, корупції, ні! Там нема життя, там нема майбутнього"*. Ми маємо стати оновленим народом, оновитися в Святому Дусі, стати новим Єрусалимом.

Ми маємо пройти свій шлях з Наїну до Єрусалиму, з Єгипту до Обіцяної землі, до нового життя. Це наш план, наше покликання. І ті наші захисники, вони будують це місто нове, новий Єрусалим, який має прийти з неба на землю.

Не випадково Київ називають другим Єрусалимом, в цьому закладено глибокий символізм, але також певне завдання покладено на нас, щоб ми стали новим, оновленим Єрусалимом, оновленим Божим народом. Саме тоді і тільки тоді смерть над нами не буде тріумфувати і ворог буде засоромлений і відкинений з нашої Богом благословенної землі. А як це робити? Це оновлення приходить через наш народ, через мене і через

тебе, сестро і брате. До нас сьогодні Господь каже: "Не плач!", і в тому є слово обітниці, що перемога, Його перемога, буде в нашому народі, але Його перемога має вершитися найперше в житті моєму, особисто я маю воскреснути, в мені має воскреснути нова надія, нова сила, нова віра, сила любові», – наголосив проповідник.

БЕРІМО ПРИКЛАД З ІСУСА ХРИСТА

Завершив владика Богдан свою проповідь такими словами: «Дивімося на Ісуса, як Він це робить, зауважмо страждальну людину поруч себе, зупинімося, відчуймо в серці біль і співчуття, зробімо чужу скорботу своєю скорботою, чужий біль нашим болем, але потім, звернімося словом розради і потіхи, так як нам Бог скаже. Ми так потребуємо сьогодні бути терпеливими один до одного, вибачливими. Ми мусимо дозволити, щоб Бог нас зцілював, щоб ми могли зціляти інших словом, поглядом, молитвою. Але на цьому не зупинімося, бо самих слів є замало, особливо людських слів. Багато хто казав: "Тій вдові так важко", але з приреченістю, бо вже нічого не допоможе, нічого не поробиш. Ми маємо сказати так: "Не плач!", щоб у ньому було слово обітниці, бо Бог є з нами, бо Бог перемінить твій смуток і твій плач у радість, надію. А відтак простягнімо руку помочі, бо тільки тоді ми зупинимо ту процесію безнадії, страху, смерті. Зауважмо ще раз, що тільки тоді, як Ісус простягнув свою руку, то зупинився потік смерті і відновилося життя».

ЗАВЕРШЕННЯ МОЛІНЬ

Після завершення урочистої Літургії, присвяченої храмовому празнику святих Сергія і Вакха, владика Діонісій висловив щиру подяку владиці Богдану за його відвідини та молитву під час святкового богослужіння. Владика Діонісій також подякував владиці Богдану за його натхненну проповідь, яка допомогла вірним глибше осмислити євангельський уривок, а також за його пастирську опіку і молитви за громаду.

Після слів подяки обидва архіереї благословили присутніх парафіян, побажавши їм миру, здоров'я і духовної міцності, а святкування продовжилося спільною трапезою і святковими заходами.

У ШЕПТИЦЬКОМУ ОСВЯТИЛИ ПАМ'ЯТНИК ПОКРОВИТЕЛЮ МІСТА – МИТРОПОЛИТОВІ АНДРЕЮ ШЕПТИЦЬКОМУ

06.10.2024 р.

6 жовтня на парафії Пресвятої Богородиці Владичиці України в м. Шептицький відбулася урочиста й історична подія – посвячення пам'ятника праведному митрополитові Андрею Шептицькому.

З цієї нагоди, до парафіяльної спільноти прибув єпарх Сокальсько-Жовківський Михаїл Колтун. Звертаючись у проповіді до парафіян, владика Михаїл наголосив на тому, що *«ми хочемо поріднити наше життя з життям праведника і з життям міста»*.

«Ми повинні знати історію, щоби втішатися нашими провідниками, зокрема митрополитом Андреем». Він зазначив, що *«ця назва міста принесе із собою духовні цінності, яких навчав митрополит»*.

Оцінюючи великий вклад митрополита Андрея в розвиток Церкви і держави, єпископ закликав усіх до наслідування Праведного митрополита Андрея Шептицького в його вмінні ділитися любов'ю.

«Хто, як не ми, християни, які любимо Бога понад усе і ближнього, можемо виявляти любов до світу. Ми, що любимо один одного, світ і все, що до світу належить – не можемо відокремити сотворіння від Бога. Ми молимося за Божу мудрість, щоб зрозуміти сенс життя у любові», – завершив своє слово проповідник.

Також владика склав слова вдячності адміністратору парафії о. Володимирові Ващуку та священникам *«за ревне служіння і працю, які вони виконують для добра парафії, Церкви та міста».*

Відтак відбулося урочисте освячення пам'ятника великому пророкові Церкви, розбудовувачу українського суспільства та державотворцю – митрополитові Андрею.

Адміністратор парафії о. Володимир подякував владичі Михаїлові *«за благословення та постійну підтримку, а також усім причетним до встановлення пам'ятника».*

ВЛАДИКА МИКОЛА БИЧОК ЗУСТРІВСЯ З ВСЕЛЕНЬСЬКИМ ПАТРІАРХОМ ВАРФОЛОМІЄМ I

08.10.2024 р.

У перший день після проголошення його кардиналом владика Микола Бичок прибув до Сіднею, щоб взяти участь у церемонії вручення ступеня доктора богослов'я «honoris causa» від Університету Нотр-Дам в Австралії Його Всесвятості Вселенському Патріарху Варфоломію I у місцевому кафедральному соборі Святої Марії.

У супроводі протосинкела Мельбурнської єпархії Святих апостолів Петра і Павла о. Симона Цькуя владика Микола мав нагоду відвідати кафедральний собор Святої Марії, церкву-матір Австралії, щоб помолитися.

Від початку російської війни проти України кафедральний собор Святої Марії став місцем, де вірні моляться за Україну та справедливий мир. Центром молитви є історична ікона Христа Пантократора, написана монахом-студитом Ювеналієм Мокрицьким, і подарована блаженнішим патріархом Йосифом Сліпим архієпископу Сіднея Томасу Кардиналу Гілрою під час першого візиту патріарха до Сіднея у 1968 році.

Відтак владика Микола перейшов до крипти катедрального собору Святої Марії, де спочивають шість кардиналів. Владика Микола та о. Симон зупинилися біля поховання кардинала Джорджа Пелла, щоб помолитися вервицю за покійних кардиналів та в наміренні Святішого Отця, Патріарха Святослава, Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви, єпископів Австралії та духовенства, монашества та вірних Мельбурнської єпархії.

Під час самої церемонії владика Миколу привітали ректор Університету Нотр-Дам в Австралії Крістофер Еллісон та Апостольський Нунцій в Австралії архієпископ Чарльз Балво, відзначивши, що його призначення до Колегії Кардиналів є великою честю.

Після церемонії кардинал-номінант мав нагоду зустрітися з Його Всесвятістю Вселенським Патріархом Варфоломієм I та подякувати йому за незмінну підтримку, яку Вселенський патріархат надає Україні в її прагненні до справедливого миру. Патріарх Варфоломій відповів гучним «Слава Україні!».

З ЛЮБОВ'Ю ДО БАТЬКІВЩИНИ

08.10.2024 р.

У м. Орхус (Данія) з ініціативи та підтримки українського клубу «Орхус Ластівка» та місцевої греко-католицької громади відбувся захід до свята Покрови Пресвятої Богородиці, в рамках якого було проведено лотерею, а також учасники події мали можливість придбати випічку, кошти з яких підуть на допомогу українським військовим.

Подія розпочалась Молебнем до Пресвятої Богородиці, який відслужив о. Василь Смицнюк, адміністратор душпастирства «Успіння Пресвятої Богородиці» м. Орхус в приміщенні українського клубу «Орхус Ластівка».

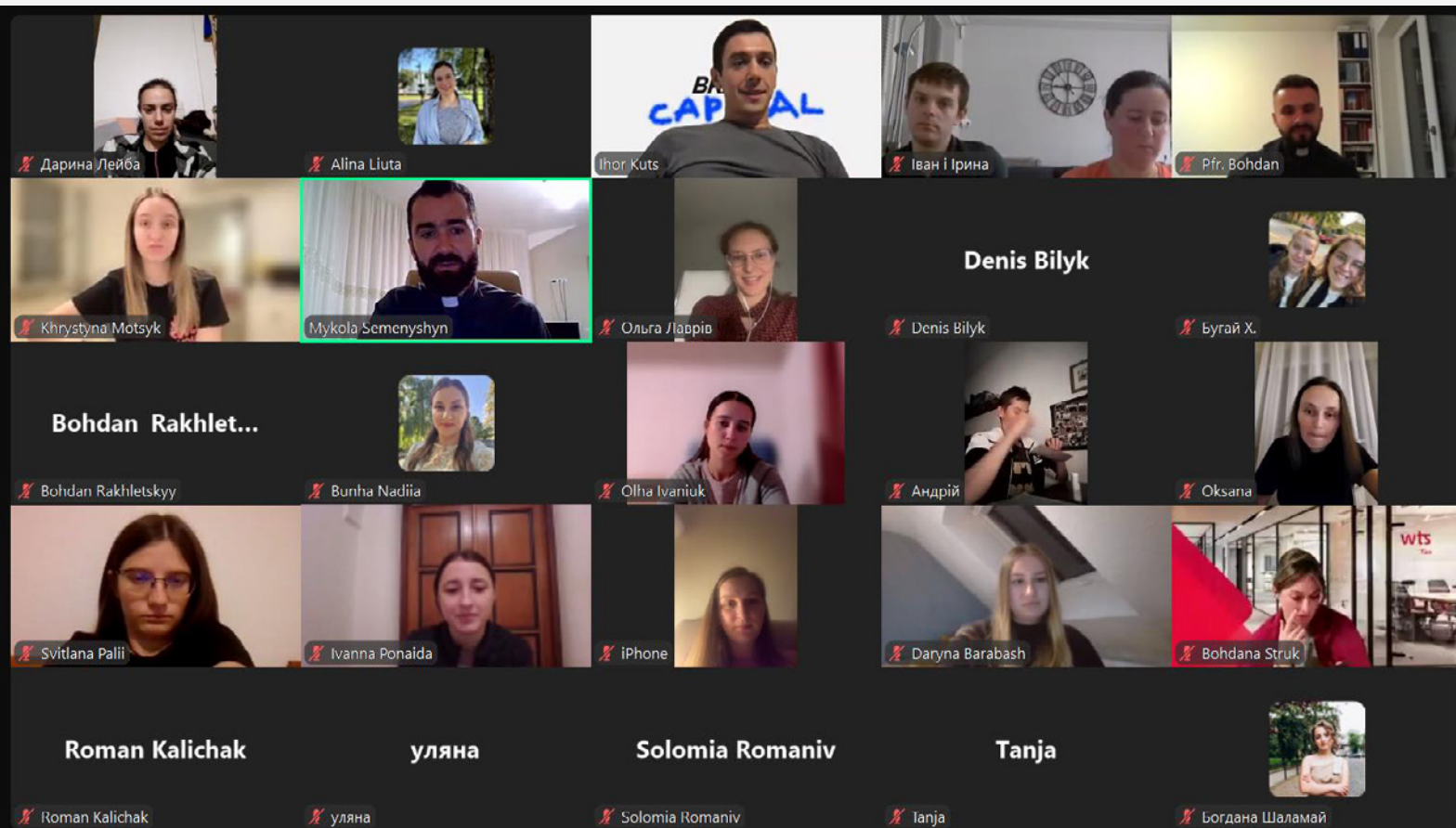
Згодом розпочався святковий концерт молодіжних та дитячих колективів української діаспори. Діти своїми музичними виступами створили атмосферу українського духу.

На завершення концерту церковний хор виконав гімн «*Боже великий, єдиний*».

«НЕХАЙ КОЖЕН ІЗ ВАС ВІДЧУЄ СЕБЕ ЛЮБЛЕНИМ БОГОМ ОТЦЕМ!», – владика Микола до молоді

11.10.2024 р.

11 жовтня 2024 року відбулась чергова онлайн-зустріч молоді з єпископами УГКЦ, під час якої архиереї пояснюють юним українцям катехизм «Ми йдемо з Христом». Цього вечора спікером для молоді був владика Микола, єпископ-помічник Івано-Франківської архієпархії УГКЦ.

Під час розмови єпископ, говорячи про формування людиною образу Бога, окреслив помилкове сприйняття, на якому будуються подальші відносини з Господом. Щоб краще зрозуміти образ Бога Отця, архиереї через призму притчі про «Блудного сина» представив вимір Божої любові, якою Господь огортає кожну людину.

ПАЛОМНИЦТВО УКРАЇНЦІВ ЗАХІДНОЇ ЄВРОПИ ДО ЛЮРДУ

13.10.2024 р.

З 11 по 13 жовтня 2024 року у Люрді відбувалося традиційне паломництво українців Західної Європи, яке цьогогоріч об'єднало близько 1500 українських паломників з Англії, Австрії, Бельгії, Ірландії, Іспанії, Нідерландів, Німеччини, Португалії, Франції, Швейцарії та України.

У перший день паломництва центральним місцем зустрічі прочан була українська церква Успіння Пресвятої Богородиці у Люрді, де паломників зустрічав настоятель храму о. Михайло Романюк та сестри-служебниці Марта, Антонія та Дарлін. Кожна з новоприбулих груп паломників мала змогу помолитися Божественну Літургію у храмі, де, таким чином, тривала безперестанна молитва українців. У цьому часі багато прочан також могли приступити до Таїнства Сповіді, завдяки жертвному служінню душпастирів, які їх супроводжували.

Головною локацією другого дня стала Базиліка Розарію – центральний храм санктуарію у Лурді, де одна із бічних каплиць є присвячена Україні. Тут сотні українських паломників з усієї Європи зібрались, аби під проводом владики Гліба Лончини, апостольського адміністратора Паризької єпархії Святого Володимира, разом молитись за мир в Україні та у світі. Владиці співслужили 22 священників з різних куточків Європи, які приїхали до Лурду зі своїми парафіянами.

У своїй проповіді владика зацентрував увагу прочан на словах апостола, зокрема на тому, наскільки важливо є сьогодні не забувати, що ми є віддзеркаленням Божої слави. Саме ми, попри всі наші немочі та упадки.

Богослужіння завершилося співом духовного гімну України «*Боже, великий, єдиний...*» у виконанні катедрального хору Святого Володимира Великого, який супроводжував це паломництво своїм співом.

Прощальним акордом прощі стала досвітанкова Божественна Літургія у місці об'явлень, яку очолив владика Гліб Лончина. У роздумах над Святим Письмом, які владика пропонував вірним у проповіді, він наголосив, що наші добрі вчинки повинні бути висловом нашої вдячності за Боже милосердя, бо немає гріха, якого Бог не хотів би простити.

«Молитва закінчилась спільним фото священнослужителів та прекрасним сходом сонця над ранковим Люрдом», – зазначають учасники дійства.

Особливою подією кожного вечора була процесія з молитвою на вервиці, яка відбувається у Люрді кожного дня о 21:00 год. Ці останні кілька днів молитва мала свій особливий український колорит.

«З десяток українських прапорів майоріли на сходах перед базилікою, немов закликаючи всіх, хто зібрався на молитву, молитись за Україну. А коли хор святого Володимира Великого виконував молитву до Богородиці,

все довкола, немов застигало, співаючи Богородиці в унісон: *"Рятуй, бо загинемо!"*», – зазначають організатори прощі.

«Саме цей дух єднання українців у молитві до Пресвятої Богородиці живив і підтримував українських паломників протягом усіх днів паломництва. Тих, хто не зміг бути присутнім в Люрді цими днями, запрошуємо до цього святого місця у будь-який час, а цьогорічним учасникам паломництва щиро дякуємо за змогу молитись разом», – закликали цьогорічні організатори паломництва.

Олександр Білик для [служби](#) медіа та комунікацій Паризької єпархії Святого Володимира;
Пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

ІКОНА РУКАМИ ДИТИНИ

13.10.2024 р.

13 жовтня 2024 року для дітей Парафіяльної катехитичної школи блаженної Йосафати, що діє при катедральному храмі Покрову Пресвятої Богородиці м. Мюнхен провели майстер-клас з малювання «народної ікони» на склі.

Довідка:

Одні з перших українських ікон на склі малювали з друкованої репродукції Богородиці Одигітрії «Лежайської», літографії якої продавали на міських чи сільських ярмарках. Популярними також були образи-дереворити, гравюри, які виготовляли в друкарнях Києво-Печерської та Почаївської лавр, а також – у Львівському Успенському Ставропігійському братстві. Купивши одну репродукцію, образник обирав скло необхідного розміру, підкладав під нього зображення та чорнилом (кіндрусом) копіював рисунок та притінення. Таким чином можна було створити десятки ікон з однієї репродукції. Цікаво зауважити, що ікона Богородиці Лежайської вирізняється з-поміж інших рясно уквітченим мафорієм (верхнім плащем-накидкою). Коли народні майстри намагалися відтворити цю оздобу, то квіти у їхньому виконанні виходили більшими за розмір оригіналу, пізніше – маляри почали прикрашати одяг цілком на свій лад, який, втім,

був незмінно рослинного орнаменту. Звідси і характерні, навіть типові для українських ікон на склі, квіти та яскрава рослинність.

Першим, хто з мистецтвознавців в Україні звернув увагу на цей вид народного мистецтва, був відомий львівський науковець та колекціонер Іларіон Свенціцький. Саме за його ініціативи «червоні» та «білі образи» були вперше експоновані у 1939 році на львівській Виставці галицького примітивного мистецтва XVII-XVIII століть. Справу батька продовжила мистецтвознавиця, дослідниця українського іконопису Віра Свенціцька. У каталозі до однієї з виставок «образів» вона зауважила, що «в малярстві на склі поєднуються традиції та зовнішні впливи, але це переплавляється в органічну цілість, відмінну від продукції з інших осередків».

Сьогодні найстарший збережений український образ на склі знаходиться в Національному музеї народного мистецтва Гуцульщини та Покуття в Коломиї. Це так званий триптих, де на одному полотні зображені св. Миколай, Розп'яття та Богородиця. Експонат датований 1851 роком. Дослідники простежують в манері виконання цієї ікони впливи словацької школи ікони на склі, якій характерні тонкі лінії. Згодом цей тип компонування образу на склі набув популярності.

ЕКУМЕНІЧНИЙ ВІЗИТ УКРАЇНЦІВ В ІСЛАНДІЇ

14.10.2024 р.

14 жовтня 2024 року душпастир для українців в Ісландії о. Михайло Іваняк, ЗНІ, завітав разом з представниками української громади п. Оксаною Шабатурою і п. Крістоферем Гаєвським до новообраної єпископині Євангельської Лютеранської Церкви в Ісландії Гвюдрун Карлс Хельгудоттір.

Українці передали очільниці ісландської національної церкви вітання від апостольського екзарха візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії владики Богдана.

Під час цієї зустрічі сторони обговорили виклики життя українських християн, які знайшли прихисток у цій країні, також представники української громади розповіли про героїчну боротьбу свого народу за свободу і гідність проти ідеології «руського міра».

ЗБІРНИК «ЦЕРКВА І ВІЙНА» ОПУБЛІКОВАНО ЗА ПІДСУМКАМИ КОНФЕРЕНЦІЇ УКУ ТА УНІВЕРСИТЕТУ НОТР-ДАМ

14.10.2024 р.

Український католицький університет має плідну багаторічну співпрацю з Університетом Нотр-Дам у США [University of Notre Dame]. Результатом чергового науково-дослідницького проекту, над яким працювали науковці обох університетів, стала підготовка збірника «Церква і війна». Книгу нещодавно опублікували у видавництві УКУ. Вона стала підсумком конференції, що відбулася у Львові в червні 2023 – про роль релігії та релігійної дипломатії у російсько-українській війні.

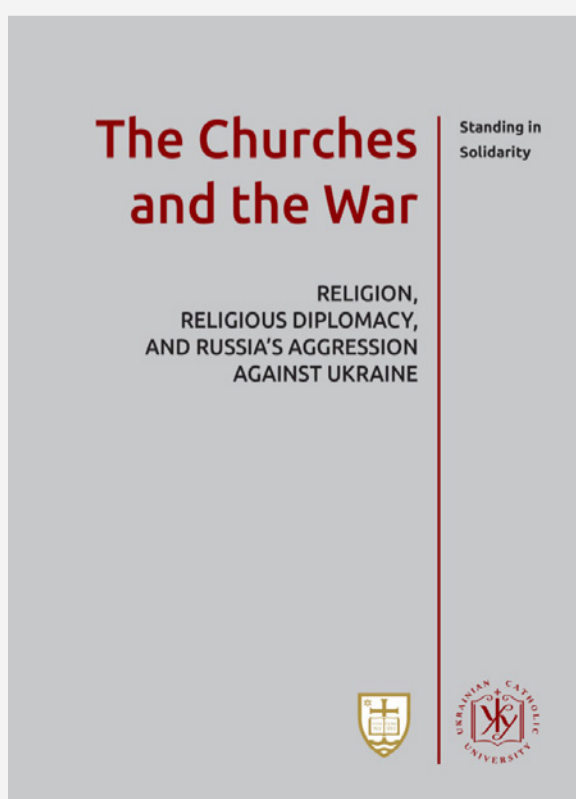

Інститут європейських досліджень ім. Нановіка [Nanovic Institute for European Studies] Школи глобальних відносин [the Keough School of Global Affairs] при Університеті Нотр-Дам надав фінансову підтримку на друк накладу, а його директор проф. Клеменс Седмак написав до публікації вступне слово.

Співредакторами збірника стали професор історії богослов'я Університету Нотр-Дам о. Юрій Аввакумов та історик, директор Інституту історії Церкви, проректор УКУ Олег Турій. До роботи над виданням долучилися також о. Андрій Глабше та Анатолій Бабинський, викладач, науковий співробітник Інституту історії Церкви УКУ.

Книга вийшла у серії *Integral Human Development Series*. Електронна версія доступна на [сайті](#).

У нещодавньому інтерв'ю професор о. Юрій Аввакумов розповів, чому дослідження, презентоване у збірнику, є важливим для з'ясування ролі релігії в час конфліктів та воєн.

«Релігія є дуже важливим фактором у російсько-українській війні. Через пропаганду Росія намагається виправдати свою військову агресію, а російська православна церква стає для цієї мети головним інструментом. Відтак потреба пояснювати, як через релігію РФ маніпулює власними громадянами та світовою спільнотою, – зростає з кожним днем, – наголошує о. Юрій Аввакумов. — Університет Нотр-Дам солідарний з Україною в боротьбі за свободу, а УКУ є нашим надійним партнером».

Джерело: [веб-сторінка УКУ](#)

ДУШПАСТИРСЬКИЙ ВІЗИТ ДО ШВЕЦІЇ БЛАЖЕННІШИЙ СВЯТОСЛАВ ЗАВЕРШИВ МОЛИТВОЮ ЗА УКРАЇНУ

14.10.2024 р.

На завершення душпастирського візиту до Швеції Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав у супроводі владика Богдана Дзюраха помолився в каплиці, де понад 100 років тому молився митрополит Андрей Шептицький.

Завершуючи дводенну програму відвідин Швеції, у Стокгольмі Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав відвідав каплицю, якою опікується монах-бенедиктинець о. Томас, де спільно з місцевими священниками помолився за Україну.

Понад 100 років тому, у 1917 році, у цій каплиці зупинявся митрополит Андрей Шептицький в очікуванні на дозвільні документи для подальшої поїздки до Риму.

«Хоч тоді, у далекому 1917 році, митрополит Андрей молився тут самотньо, тепер, перебуваючи в небесній славі, він, без сумніву, радіє нашою чисельною, а головне – живою у вірі церковною спільнотою», – зазначив владика Богдан.

ПОСТТРИДЕНТСЬКИЙ РЕФОРМАТОР: У РИМІ ВІДБУЛАСЯ МІЖНАРОДНА НАУКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ ПРО МИТРОПОЛИТА ЙОСИФА ВЕЛЯМИНА РУТСЬКОГО

16.10.2024 р.

15–16 жовтня у Папському Григоріанському університеті під патронатом Отця і Глави УГКЦ Блаженнішого Святослава відбулася міжнародна наукова конференція на тему «*Реформування після Триденту: київський митрополит Йосиф Велямин Рутський (1613–1637)*». Захід відбувся у межах програми наукового фонду «Наукове замовлення університету» УКУ та реалізації проєкту «Великий реформатор: київський унійний митрополит Йосиф Велямин Рутський (1613–1637) в посттридентську добу».

Конференція розпочалась з вітальних слів отця Роберта Лисейка, протоархимандрита Василіянського Чину Святого Йосафата, і отця Марка Морозовича, професора літургійного богослов'я і очільника кафедри українських церковних студій ім. Василя Лостена Католицького університету Америки. Саме з ініціативи отця-протоархимандрита та за підтримки отця-професора проведення такої міжнародної академічної події стало можливим. Про це розповідає пресслужба Українського католицького університету.

З вітальним Словом виступив також Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав:

«Без сумніву митрополита Рутського можна назвати великим наслідником київських митрополитів. Він зумів перейняти мудрість Київської Церкви – свідка ще неподіленого християнства. Він був великим реформатором монашества, великим просвітителем і вихователем не лише духовенства, але й молодого покоління загалом, а також великим місіонером, який дбав про поширення християнської віри на теренах Угорської імперії, щойно визволеної від мусульман», – розповів Блаженніший Святослав.

Окрім важливої історичної ролі Рутського, наголосив Блаженніший Святослав, «слід звернути увагу на його особисту святість. Мій попередник праведний митрополит Андрей Шептицький підготував *Positio* для його беатифікаційного процесу. Сам митрополит Андрей вбачав у постаті Рутського приклад для наслідування на початку ХХ століття. Святість важко описати в історичній чи науковій літературі, виміряти за допомогою наукової методології, але для Божого люду це має важливе духовне значення». [...]

ПІДСУМКИ КОНФЕРЕНЦІЇ

З підсумковими коментарями виступив один зі співорганізаторів конференції о. Марко Морозович. Отець Марко вдало зауважив вибрані тематики, які потребують окремих досліджень. Одна із них – це тема патріархату. Саме за Рутського активно обговорювали ідею спільного патріархату – поєднання Унійної та Православної Церкви, а комунікації відбулась між Рутським і Моголою. [...]

До основних досягнень митрополита Рутського варто відносити створені ним інституції (Василіянський Чин, національна церква у Римі, програма соборів і т. д.), а також моделі, як-от «руська модель» для поширення унії на Балканах. Як зауважив наприкінці Іван Альмес, матеріали конференції планується опублікувати у томі про Йосифа Веляміна-Рутського видавничої серії «Київське християнство».

Конференцію співорганізували: Папський Григоріанський університет, Кафедра українських церковних студій ім. Василя Лостена Католицького університету Америки, Програма «Київське християнство» та Центр релігійної культури імені Ігоря Скочилися Українського католицького університету, Василіянський Чин Св. Йосафата, Посольство Литви при Святому Престолі.

Джерело: [Пресслужба](#) Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ;
світлина: Василіянський Чин Святого Йосафата

«Це одна з найпотужніших заяв понтифікату на підтримку України», – Блаженніший Святослав про недільний заклик Папи

16.10.2024 р.

Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав вважає заклик Святішого Отця Франциска припинити вбивства невинних одним із найпотужніших висловлювань понтифікату на підтримку України.

«13 жовтня Папа Франциск зробив одну із найпотужніших заяв свого понтифікату на підтримку України. Після недільної молитви "Ангел Господній" він чітко і ясно сказав: *"Досить вбивати невинних"*. Він закликав увесь світ допомогти Україні для того, щоби вороги України не могли досягнути своєї мети – заморозити українців цієї зими через систематичне нищення інфраструктури наших міст і сіл», – сказав Глава УГКЦ.

За його словами, така заява Святішого Отця багатьох здивувала. «Але весь світ звернув увагу на злочини Росії проти України, і всі чітко і ясно зрозуміли, кого Папа мав на увазі», – наголосив Блаженніший Святослав.

Він зазначив, що перед цим, 10 жовтня, мав аудієнцію в Папи Римського.

«Під час цієї аудієнції я намагався розповісти про те, як живе і служить наша Церква українському народу в умовах війни. Я також розповів про гуманітарні виклики, з якими сьогодні стикається українське суспільство, у зв'язку з ситуацією, пов'язаною із наслідками війни, зростанням травми, якої завдає Росія. Зокрема, якраз я говорив про зиму, яка надходить, і про виклики із забезпеченням енергією наших міст і сіл», – сказав Предстоятель УГКЦ.

Блаженніший Святослав наголосив, що попросив Святішого Отця зробити відповідну заяву, і Папа відповів на це прохання.

«Мені дуже приємно, що Святіший Отець так відгукнувся на моє прохання, що він так глибоко перейнявся болем і стражданням України, так глибоко емпатично переживає біль нашого народу. Ми просимо Господа Бога і весь світ, який підтримує Україну, щоб якнайшвидше закінчилася ця війна, і зокрема, щоб світ чітко і однозначно засудив злочинця, засудив російського агресора. Ці слова Папи *"досить вбивати невинних в Україні"* вже сьогодні стали символом, гаслом, який сьогодні переповідають мільйони людей у цілому світі», – підкреслив Глава УГКЦ.

Нагадаємо, Папа Франциск під час недільної зустрічі з паломниками закликав до негайного припинення обстрілів цивільної інфраструктури в Україні, що особливо загрожує в умовах наближення зими. Він також звернувся до Пречистої Діви Марії за заступництвом для України та закликав до припинення бойових дій на всіх фронтах Близького Сходу.

ЗБОРИ СВЯЩЕННИКІВ ПІВДЕННОГО ДЕКАНАТУ

17.10.2024 р.

17 жовтня 2024 року в Новому Ульмі відбулась зустріч душпастирів Південного деканату Апостольського екзархату для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії, під час якої священники ділились досвідом свого служіння, аналізуючи виклики, потреби, труднощі та можливості в духовному супроводі українців у Німеччині.

Зокрема на цій зустрічі о. Володимир Війтович, декан Південного деканату, представив [Постанови](#) Синоду єпископів УГКЦ, а відтак відбулось обговорення їхнього впровадження та реалізації у парафіяльному житті українських громад.

Серед питань, які піднімалися священнослужителями, окрема увага була приділена заснуванню та розвитку нових душпастирств, що у свою чергу пов'язано зі збільшенням українців, які шукають прихистку в Німеччині, рятуючись від війни в Україні.

Голова Комісії у справах молоді та академічного душпастирства о. Богдан Сабало представив ряд запланованих заходів для молоді на 2025 рік, які будуть проводитись в Апостольському екзархаті.

Глава УГКЦ: НА ПАПСЬКОМУ СИНОДІ РАЗОМ З ДЕЛЕГАЦІЄЮ ВСЕЛЕНСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ СВДЧИМО ПРО СПІЛЬНУ ТРАДИЦІЮ КИЇВСЬКОЇ ЦЕРКВИ

17.10.2024 р.

У Ватикані продовжувався Папський Синод про синодальність. Разом з делегатами Католицької Церкви з усього світу, між якими представники Української Греко-Католицької Церкви, у Синоді беруть участь також «братні делегати» інших Церков, зокрема Константинопольського патріархату.

Митрополит Пісідійський Йов Геча у виступі 16 жовтня наголосив, що бере участь у Синоді «як братній делегат від Вселенського Константинопольського патріархату». Він передав синодальним отцям вітання від Вселенського Патріарха Варфоломія, який «з великим інтересом стежить за вашим поступом на синодальному шляху і молиться за його добре завершення».

Делегати УГКЦ із делегатом Вселенського патріархату на Папському Синоді, Ватикан, 16 жовтня 2024 року

Братні делегати – це учасники Папського Синоду, які представляють на ньому інші Церкви. Вони не є членами Синоду і не мають на ньому права голосу.

Коментуючи участь делегації Константинопольської матері-Церкви в Папському Синоді, Глава УГКЦ зазначив: «Ми разом із делегацією Вселенського патріархату в різних робочих групах свідчимо про спільну богословську, літургійну, канонічну та духовну традиції Київської Церкви».

Блаженніший Святослав також розповів, що під час Синоду ієрархи УГКЦ мають можливість *«обговорити релігійну та міжконфесійну ситуацію в Україні та подальші перспективи діалогу і співпраці між нашими Церквами»*.

У виступі митрополит Йов Геча як співголова Спільної міжнародної комісії для богословського діалогу між Римо-Католицькою Церквою та Православною Церквою, зауважив, що тема синодальності і примату була об'єктом вивчення Спільної комісії протягом останніх 20 років. Він нагадав про три основні документи на цю тему, які були узгоджені у 2007 році в Равенні, у 2016 році в К'єті та у 2023 році в Олександрії.

Представник Вселенського патріархату відзначив також новий документ ватиканської Дикастерії сприяння єдності між християнами: «Єпископ Риму. Примат і синодальність в екуменічних діалогах та відповідях на енцикліку *Ut unum sint*».

«Цей революційний документ, – наголосив він, – демонструє дивовижне зближення всіх двосторонніх діалогів на тему служіння єпископа Риму та виявляє справжній кайрос у нашій екуменічній подорожі, який може не лише служити пошуку християнської єдності, а й збагатити наше взаємне розуміння примату і соборності».

«Я глибоко переконаний, що всі ці документи можуть зробити великий внесок не лише у зближення між нашими Церквами, а й у синодальне навернення всіх наших Церков», – підсумував митрополит Йов, запросивши всіх членів Папського Синоду до ознайомлення з цими документами.

Нагадаємо, делегатами від УГКЦ на Папському Синоді про синодальність є Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав, апостольський екзарх у Німеччині та країнах Скандинавії Богдан Дзюрах та архієпископ і митрополит Тернопільсько-Зборівський Теодор Мартинюк [про обрання владики Теодора митрополитом стало відомо 17 жовтня – Ред.]

«Дозвольмо Слову Божому формувати наше слабке і хворе серце, щоб воно стало кивотом Святого Духа», – владика Богдан Дзюрах в Авелліно

20.10.2024 р.

У неділю, 20 жовтня 2024 року, до української парафії Святих Володимира та Ольги у місті Авелліно завітав владика Богдан Дзюрах, апостольський екзарх для українців візантійського обряду у Німеччині та країнах Скандинавії.

Перед початком Святої Літургії владика Богдан послужив парафіянам у Таїнстві Сповіді, даючи також можливість для духовної розмови. Відтак апостольський екзарх очолив Божественну Літургію у співслужінні з адміністратором парафії о. Миколою Чаплюком. Про це [повідомляє](#) Відділ комунікації Апостольського екзархату в Італії.

У своїх роздумах над Божим Словом 22-ї неділі по Зісланні Святого Духа за григоріанським календарем

проповідник звернув увагу на людське серце, оскільки саме воно є місцем, де відбувається перша зустріч і діалог з Богом. На прикладі убогого Лазаря та багатого чоловіка із євангельської притчі, владика зауважив, що часто людині може загрожувати небезпека закам'янілості серця, яка веде до байдужості щодо ближніх, роблячи нас подібними до цього безіменного багача. На основі цієї притчі екзарх поглибив думку щодо важливості молитви та діл милосердя, щоб наші зранені та зболені серця не звикли до горя та біди нашого українського народу, до війни.

«Сьогоднішнє Слово Боже і наша молитва є тим цілющим бальзамом, яке має лікувати і формувати наше слабке та хворе серце, щоб воно стало кивотом Святого Духа, ставало серцем здоровим, живим», – мовив на завершенні проповідник.

По завершенні Святої Літургії єпископ звернувся до вірних зі словами подяки, побажав спільноті надалі духовно зростати у святості, бути вірними Богові та своєму українському народові.

Від імені усієї спільноти о. Микола подякував владиці Богдану за спільну Євхаристійну молитву, за добре слово та свідчення, якими ділився у проповіді.

Душпастирський візит завершився молитвою «*Боже, великий, єдиний*» за мир і спокій в Україні та благодійним обідом на підтримку Збройних Сил України.

ЗРОЗУМІТИ АНАТОМІЮ НЕНАВИСТІ

23.10.2024 р.

«Ми стоїмо перед найскладнішими питаннями. І це не астрофізика чи молекулярна медицина. Йдеться про те, як любити, як вміти прощати, як не ненавидіти, одночасно борючись за ту гідність, яку ми захищаємо і маємо захищати», – каже митрополит Філадельфійський, президент УКУ Борис Гудзяк, який цієї осені здійснив візит на схід та південь України і мав там багато зустрічей. Була і з підприємцями в Одесі. Коротке резюме цієї розмови – питання від бізнесу й відповіді владики Бориса Гудзяка – пропонуємо вам нині.

► **Майбутнє України залежить від допомоги союзників, зокрема США. Але виглядає так, що Америка дає Україні стільки, щоб втриматися, але не стільки, щоб допомогти нам перемогти. Як ви бачите ці процеси?**

Митрополит

Борис Гудзяк: Ви як підприємці щодня приймаєте багато рішень і, мабуть, як ніхто розумієте, наскільки важливо, щоб ці рішення були етичними. Так само ми усі хочемо, щоб американські політики приймали рішення на основі моральної матриці.

І справді багато американців обурюються тим, що робить Путін, американські ЗМІ щодня пишуть про його нові злочини. Запевняю вас – більшість американців розуміє, що в інтересах Америки те, щоб Україна вистояла. Хоч вони ще не розуміють, що в їхніх інтересах також те, щоб Росія програла.

Я часто питаю студентів, чи вони знають, що відбувається в Судані, Пакистані, Індії, Секторі Гази чи Ізраїлі... У світі, де кожен має свої проблеми, подиву гідно, що стільки американців так довго думають про Україну і хочуть їй допомогти. Але разом з тим, коли ми аналізуємо рішення Америки, Франції, Німеччини щодо війни в Україні, то розуміємо, що будь-які кроки потребують часу та довіри до нас.

Як підприємці ви знаєте – перш ніж інвестувати, ви вимірюєте, чи є фундамент для довіри, щоб те, що ви вклали, росло і розвивалося. Так само світ, перш ніж діяти, хоче мати гарантії. Розмірковуючи над тим, чи можна довіряти Україні, світова спільнота не до кінця розуміє той вплив, який здійснив на українців комуністичний тоталітаризм. Живучи у людиноббивчій системі, українці виробили здоровий рефлекс захисту,

закритості, побудови внутрішніх стін, що може викликати застереження. Сьогодні це змінюється – і молоде покоління українців будує культуру відкритості, де люди довіряють одне одному. Це приносить плоди, але це точно справа не одного десятиліття.

Кожна колоніальна імперія приречена на крах. Німеччина втратила свої колонії, згодом Франція, Бельгія, Нідерланди, Англія...

В кожному з цих випадків розпад імперій відбувся через програу війну з меншою країною, яка прагнула свободи. Так станеться і з Росією, я в цьому переконаний.

Ви пригадуєте, як американський президент Джордж Буш-старший, коли приїжджав на початку серпня 1991 року в Україну, у Верховній Раді виголосив промову, в якій застерігав українців від суїцидального націоналізму та сепаратизму. Американці не хотіли розчленування Радянського Союзу, щоб 15 республік стали незалежними державами. Для них легше було зберегти одного партнера з тими всіма складними, незрозумілими статками.

Еволюція свідомості американців має довгу траєкторію. І щастя, що були такі інтелектуали, як американський політолог Збігнев Бжезінський, який у 1980-х роках говорив, що національне питання буде дуже важливим у розпаді Радянського Союзу. Американці, Ватикан, європейські лідери цього назагал не сприймали. Втім це сталося – СРСР розпався. Але бажання Росії відновити імперію з того часу лише посилювалося. І сьогодні Росія працює для втілення цієї мети шаленими темпами, використовуючи дезінформацію, пропаганду, підкупи журналістів і політиків. Тому так важливо, щоб ми усі працювали на протидію, пояснювали, чим є сучасна Росія, у такий спосіб, щоб наш меседж дійшов і став зрозумілим.

► **Те, що працює в США, може не працювати в нас. Як ви ставитесь до порад щодо реформ, які пропонує Україні Америка?**

Митрополит Б. Гудзяк: Американці можуть не розуміти. Наприклад, за чверть століття на Близькому Сході та в Азії американці витратили на війну і на реконструкцію в цих зонах приблизно 78 трильйонів доларів. За ці гроші можна було б заснувати тисячі університетів, таких як, наприклад, УКУ.

Часто у своїй політичній історії американці керувалися чорно-білим світоглядом та діяли, не відчуваючи культури регіону, країни, релігійних почувань. Їм не вистачало гнучкості, щоби зрозуміти – вони мають справу не з металом, а зі складністю людської душі. З початком російського вторгнення в Україну американці мали добру нагоду задуматись над цим. Українці ж в праві, отримуючи пропозиції реформ, аналізувати їхню доцільність і впроваджувати, адаптуючи до українських реалій.

► **Університет, де ви є президентом, дає молодим людям не тільки освіту, а й формує цінності, віру. Як вдається будувати таку організаційну культуру?**

Митрополит Б. Гудзяк: Якщо ви хочете інвестувати сьогодні й уже завтра мати результат – ви не зробите багато. У формуванні Українського католицького університету, який відновив свою роботу в Україні 30 років тому, важливою була витримка.

Ідея створення нашого університету була висловлена у 1905 році митрополитом Андреем Шептицьким, але тоді австрійська, а згодом польська влада не допустила цього. Відтак у 1929 році Шептицький створив у Львові Греко-католицьку богословську академію. Її згодом заборонила радянська влада. Але десятиліттями пізніше, у 1963 році, Патріарх Йосиф Сліпий, відбувши 18 років радянських таборів, приїхав до Риму і задекларував там створення Українського католицького університету – не маючи ні землі, ні професорів, ні фінансів. Перші студенти з'явилися у 1973 році. Їх було всього троє. У 80-му році коли я, син українських емігрантів у США, приїхав навчатися в УКУ в Римі, нас було лише одинадцять. Йосиф Сліпий настановляв нас – зло не буде тривати вічно, тому вчіться і привезіть колись все, що ви здобудете тут, в Україну. Ми були замолоді, щоб вірити (сміється). Власне в Патріарха Сліпого була неймовірна витримка, яка лягла у фундамент сучасного УКУ. І це притягувало молодих людей, які вступали в університет, який тоді ще навіть не мав акредитації.

УКУ формує свою організаційну культуру на двох стовпах: мученики і маргіналізовані. Мученики – ті, кого переслідували за вірність своєму покликанню. Бути мучеником означає бути принциповим, дотримуватися проголошених принципів, не боятися йти проти течії. Маргіналізовані – люди з ментальною інвалідністю, які мають унікальні дари і вчать нас безумовної любові – «від серця до серця». З самого початку ми вирішили запросити їх в університет та організували центр «Емаус». Ми зробили це не тому, що люди з ментальною інвалідністю потребують нашої соціальної подачі, а тому, що ми потребуємо їх – вони не мають ні крихти лукавства, вчать нас безумовної любові і довіри. Цих людей ми поставили в центрі університету – і це змінює нас. Один із найвідоміших католицьких університетів світу і наш надійний багаторічний партнер американський Університет Нотр-Дам, підтримує УКУ у тому числі через присутність цих людей в нашій спільноті.

► **Як оцінюєте закон про заборону діяльності в Україні російської православної Церкви?**

Митрополит Б. Гудзяк: Коли якийсь організм перебуває в небезпеці, найгірше, що можна зробити, – це давати йому ще й отруту. Ми не хочемо, щоб Московський патріархат мав вплив в Україні, яка і так перебуває у дуже складному становищі.

РПЦ є глибоко духовно хворою, вона викривляє образ Бога, проголошуючи війну Росії проти України священною. У своїх злодіяннях Путін і патріарх Кіріл отримують підтримку російських єпископів, адже жоден з них не виступив проти війни. Тих поодиноких священників, які були не згодні, позбавили сану, відсторонили від Церкви. Дехто з них опинився на Заході.

Російський церковно-громадський діяч, колишній працівник Московського патріархату Сергій Чапнін, який зараз працює в Нью-Йорку, каже, що поки російська православна Церква не впаде, реформ у Росії не буде. Німеччина змогла реформуватися і стати на ноги лише тому, що була поставлена на коліна і визнала все те зло, яке чинила. Це дало їм новий старт. Питання, чи зможе так зробити патріарх Кіріл і його оточення? Мабуть, не зараз, коли він і його Церква перебувають у такій величч, багатстві, захищеності в Росії. Людина мусить бути упокорена, а в сучасній Росії, яка живе у подвійному дні, в оточенні богословської брехні, це неможливо.

Чи цей закон написаний добре і чи він справді матиме результат? Не беруся судити. Глава УГКЦ Блаженніший Святослав в одному з інтерв'ю висловив важливу тезу – не робимо з Московського патріархату мученика. Бо той, хто роз'їдав нашу тотожність, може стати раптом жертвою. Тому важливо, щоб РПЦ не мала жодного впливу не лише в Україні, а й у самій Росії. І це ще одна причина, чому Росія має програти.

► **Звідки черпати сили у надскладний час війни? Як не зламатися, не піддатися ненависті і залишатися ефективними?**

Митрополит Б. Гудзяк: Треба одне одному допомагати розуміти анатомію ненависті і що вона породжує. Якщо ми ненавидимо, то стаємо такими, як наш ворог – здатними на звірства. У спокійні миті совість практично кожної людини, якщо вона не травмована, прагне миру, радості в душі. Ненависть з миром не може співіснувати. Ненависть не приносить правдивої радості. То може бути хіба зловтіха.

Життя складне, і війна помножує всі складнощі, творить багато парадоксів. Тож маємо берегти своє серце, передовсім від ненависті, гіркоти і відчаю. Господь нас кличе вміти прощати. Його розпинали, а Він говорив: «Вони не знають, що роблять». Ми, християни, маємо Бога, який входить в наше життя, в нашу смерть і прощає тим, хто його катує. Мені непросто це проповідувати, бо я не до кінця наближаюся до цього, однак у цьому є велика правда, коли ми стоїмо перед вічністю. Якщо немає Бога, нема вічності, то смерть перетворюється на глибоке бездонне провалля, життєвий гаплик.

Ми стоїмо перед найскладнішими питаннями. І це не астрофізика чи молекулярна медицина. Йдеться про те, як любити, як вміти прощати, як не ненавидіти, одночасно борючись за ту гідність, яку ми захищаємо і маємо захищати.

Джерело: «Збруч». Зустріч митрополита Філадельфійського Бориса Гудзяка з підприємцями у Одесі відбулася 4 вересня. Її модерував Максим Михалочкін.

Організатор: *Odesa Business Club*. Занотувала Оксана Левантович.

Світлина: Микола Вдовенко

СЛОВО НА ДОРОГУ

Четвер 23-го тижня по Зісланні Св. Духа

24.10.2024 р.

«Браття, ми дякуємо Богові безперестанку за те, що ви, ледве почувши від нас слово Боже, прийняли його не як слово людське, а як воно є справді – як Боже слово, що й діє у вас, віруючих» (1 Сол. 2, 13).

З досвіду багатолітнього проповідування можу ствердити правдивість твердження одного старця про те, що *«проповідника творять слухачі»*. Справді, не раз відчувається відкритість серця слухачів, їхня віра у Бога, Який промовляє через проповідника, і тоді слово летить з серця і зачіпає серце і проповідника, і слухачів. Іншим разом відчувається велика тяжкість у проповідуванні, неначе у повітрі була б якась блокада, несприйняття, підозріливість і недовіра. Тоді слова звучать, але залишаються лише словами, звуками, які не зачіпають ані вуха, ані серця слухачів, не кажучи вже про втілення в життя.

Звичайно, ані в першому випадку не слід впадати у самозакоханість, бо це не хист проповідника є першопричиною успішності проповіді, а Божа ласка, що діє у серці слухачів, ані у другому випадку – не знеохочуватися позірною поразкою, бо Боже слово може принести свій плід навіть там, де ми цього ніяк не сподівались.

Джордж Лоуренс Буллейд (1858–1933), «Благовіщення»

Слід радше продовжувати вірно виконувати своє завдання проповідника у всіх обставинах, так, як св. Павло навчав свого учня Тимофея: *«Провідууй слово, наполягай вчасно і невчасно, картай, погрожуй, напоумлюй із усією терпеливістю та наукою. Бо буде час, коли люди не знесуть здорової науки, але за своїми пожаданнями зберуть навколо себе вчителів, щоб уприємнювати собі слух, і від правди відвернуть вухо, а повернуться до байок»* (1 Тим. 4, 2–4).

Святий Павло дуже цінить відкритість серця християн Солуня, які *«заледве почувши слово»*, відгукнулися на нього вірою, прийняли його усім серцем і дозволили цьому слову «діяти» в собі, тобто перемінювати себе, визначати спосіб свого мислення, спілкування і поведінки. Сталося те, про що казала Богородиця: *«Ось я, слугиня Господня, нехай зі мною станеться за твоїм словом»*.

Бог промовляє до нас безнастанно: через Святе Писання, через Своїх посланців-проповідників, через події нашого життя... Просімо про чуйність серця до Божого слова, про віру і довіру до Господа, що промовляє, а особливо про відкритість на дію слова у нашому житті, бо саме це свідчитиме, що ми є справді віруючими слухачами слова Божого.

Продовження «Хроніки періоду великої війни» буде...

ПЕРША УКРАЇНКА, ЯКА РОЗПОВІЛА СВІТУ ПРО ГОЛОДОМОР В УКРАЇНІ 1932–1933 рр.

Мілена Рудницька (в центрі) в президії Союзу українок

Мілена Рудницька – доктор філософії та голова Світового союзу українок, яка домоглася аби питання Голодомору в Україні винесли на розгляд Ліги Націй та Міжнародного Червоного Хреста. Вона була першою, хто розповів світові про цю трагедію.

Народилася Мілена 15 липня 1892 року у Зборові на Тернопільщині. Після раптової смерті батька у 1906 р. її мати з дітьми переїхала до Львова. Початкову освіту Мілена здобула вдома, згодом навчалася у класичній гімназії у Львові та на філософському факультеті Львівського університету, де отримала диплом учителя філософії і математики. Продовжила навчання у Відні, де готувала дисертацію «*Математичні основи естетики Ренесансу*».

Павло Лисяк (1887–1948) – адвокат, публіцист, редактор, депутат Сейму Польщі, чоловік Мілени Рудницької

Заміж Мілена вийшла, як на той час, пізно – у 27 років, за Івана Лисяка, адвоката та економіста, талановитого журналіста-редактора. У роки Першої світової війни їхня оселя у Відні була центром зустрічей української еміграційної політичної й культурної еліти. Зокрема, постійними гостями-приятелями були Євген Коновалець і Лука Мишуга. Там же, у Відні, народився їхній єдиний син Іван Лисяк-Рудницький – відомий історик, політолог та педагог.

Професійну кар'єру Мілена розпочала в Учительській семінарії у Львові, згодом викладала на вищих педагогічних курсах. Здавалося б,

працюй, досліджуй, насолоджуйся життям... Але душа боліла за рідний народ, тому наприкінці 1920-х рр. вона залишила працю вчительки й цілком присвятила себе громадській та політичній роботі.

Будучи здібною організаторкою, очолювала низку жіночих рухів та об'єднань. Зокрема, працювала в центральній управі Союзу українок у Львові, Українському жіночому конгресі у Станіславі, репрезентувала український рух на міжнародних жіночих конгресах.

Мілена Рудницька у колі учасниць українського жіночого конгресу у Відні, 1921 рік

У 1928 році Мілена очолила Союз українок і стала делегаткою Сейму Польщі від Українського національно-демократичного об'єднання (УНДО). У парламенті вона сміливо й наполегливо захищала українську справу як у його комісіях (освітній та закордонних справ), так і в численних виступах.

Привернула загальну увагу ораторським талантом, логікою та неспростовною аргументацією, зовнішньою привабливістю, вродою та елегантністю, а головне – відважною критикою польської влади за переслідування української культури, руйнування української школи й Церкви, засуджувала пацифікацію українців на початку 1930-х років.

Відкриття з'їзду Союзу українок. Львів, 9 жовтня 1937 року

У час Голодомору вона була заступником голови Українського громадського комітету рятунку України у Львові, головним завданням якого було розповісти світові про масовий голод на українських землях у складі СРСР та організувати масштабну допомогу голодуючим.

Члени комітету провадили просвітницько-організаційну діяльність: писали до міжнародних організацій, засновували комітети допомоги українським селянам, листовно зверталися до світових політичних діячів, улаштовували міжнародні конференції та зустрічі. Сама Мілена була однією з тих, хто активно організовував допомогу потребуючим.

Мілена Рудницька відповідала за міжнародний напрям. За сприяння інтернаціональних жіночих організацій та підтримки впливових українських політичних діячів за кордоном їй вдалося переконати тодішнього президента Ліги Націй – прем'єр-міністра та міністра

закордонних справ Норвегії доктора Югана-Людвіга Мовінкеля – винести питання допомоги голодуючим радянської України на обговорення Ради Ліги Націй (саме Норвегія тоді найбільше підтримувала ідею розповісти світу про Голодомор і вжити заходів щодо СРСР).

Зал засідань Ліги Націй, 1930-ті роки

29 вересня 1933 року в Женеві відбулося засідання Ліги Націй за участі 14 держав. Під час засідання Мілена разом з іншими представниками української делегації напружено очікувала результатів у коридорі палацу Вільсона, тодішньої резиденції Ліги Націй.

Після кількогодінного обговорення стали відомі деталі й хід наради. Президент Мовінкель чотири рази брав слово, щоб переконати представників країн-учасниць у важливості допомоги жителям радянської України. Він заявив, що норвезький народ готовий на найбільші жертви, щоб допомогти голодуючим, і закликав великі народи до мужнього виступу й жертвовності. Проте представники великих держав були зацікавлені у співпраці з СРСР і не підтримали заклику Мовінкеля.

Вони аргументували це тим, що СРСР не є членом Ліги Націй, і, таким чином, голод – внутрішня проблема країни. Наслідком голосування щодо питання надання допомоги УРСР став такий розподіл голосів: «за» – чотири держави (Ірландія, Італія, Німеччина і Норвегія), «проти» – 10 країн.

16–17 грудня 1933 року Мілена Рудницька виступила на міжнародній конференції у Відні з закликом чинити тиск на радянську владу. Проте прихильники СРСР заперечували масовий голод в Україні, усіляко замовчували будь-яку правдиву інформацію.

Учасники конференції Ліги Націй у справі голоду в Україні у Відні: Мілена Рудницька, єпископ Никита Будка і доктор Мирон Горникевич

Пізніше з болем у душі Мілена Рудницька у своїй праці «Боротьба за правду про Великий Голод» напише:

«Двадцять п'ять років тому, навесні 1933-го року, масовий голод на Україні, зорганізований Кремлем для зламання опору українського селянства проти колективізації та для приборкання непокірливого українського люду, дійшов був до вершкового пункту... Уся Україна, вздовж і впоперек, була дослівно вкрита трупами... Нема сумніву, що Великий Голод був найбільшою катастрофою, яку Україна пережила протягом усієї своєї історії».

Мілена Рудницька впродовж усього життя невтомно пропагувала українську ідею в Європі, працювала в різних жіночих рухах. Свій талант патріотка виявила й у царині літератури, написавши низку публіцистичних праць.

Але постійним і пекучим болем Мілени було усвідомлення, що тоді, в 1933 році, українців можна було врятувати від голодної смерті, але через небажання лідерів великих європейських країн, цього не відбулося. Очевидно тому у віці 83 років вона свідомо відмовилася від їжі. Померла 29 березня 1976 року в Мюнхені, де й була похована. Після проголошення Україною незалежності, у 1993 році її перепоховали у Львові в родинній гробниці на Личаківському цвинтарі.

Гробівець Рудницьких на Личаківському цвинтарі. | Світлина: *Iviv-lychakiv*

Підготовлено за матеріалами Світ.ua спеціально для [Diaspora.ua](https://diaspora.ua);
світлини із [статті](#) Мар'яни Шевелевої «Мілена Рудницька – гідна донька великої культурної Нації»

Запрошуємо на біблійний курс «ГОВОРИ ГОСПОДИ, СЛУГА ТВОЙ СЛУХАЄ»

З 1 листопада до 27 грудня 2024 року в Апостольському екзархаті для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії триває біблійний курс «*Говори Господи, слуга Твій слухає*». Зустрічі проводитиме о. д-р Петро Терлецький онлайн кожної п'ятниці о 20:00 год.

ТЕМИ ОНЛАЙН-ЗУСТРІЧЕЙ:

1 листопада: Вічність і актуальність Божого Об'явлення;

8 листопада: Шляхи Об'явлення колись та тепер;

15 листопада: Декалог – особливе Боже Слово;

22 листопада: Євангеліє і Старий Завіт;

29 листопада: Апостольська наука, як Боже Об'явлення;

6 грудня – Приготування до Різдва. Динаміка історії спасіння та особа Христа;

13 грудня – «Як настала повнота часу, Бог послав Свого Сина, що народився від жінки» (Гал 4,4) – що це?;

20 грудня – Юдаїзм другого храму у часі народження Сина Божого;

27 грудня – «Слава во вишніх Богу і на землі мир» в історичному контексті.

Взяти участь у біблійному онлайн-курсі можна за посиланням:

<https://zoom.us/j/95340556860?pwd=P8qDsLbJvMq0T5joUgVZqvqPb2wyWR.1>

Meeting ID: 953 4055 6860

Passcode: 1111

Джерело: ukrainische-kirche.eu